

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce J.R., zastoupeného Mgr. Dušanem Havlenou, advokátem, se sídlem Nad Vdovečkem 1206, Blatná**, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň**, za účasti **osoby zúčastněné na řízení města Nalžovské Hory, se sídlem Stříbrné Hory 104, Nalžovské Hory**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2014, čj. ŽP/10708/14

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2014, čj. ŽP/10708/14 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice, Odboru životního prostředí (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 17.9.2014, čj. MH/14162/2014 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), na základě kterého bylo k žádosti města Nalžovské Hory (*dále též jen „žadatel“*) povoleno vypouštění odpadních vod z volných kanalizačních výústí (*dále též jen „VKV“*) z kanalizace pro veřejnou potřebu v Těchonících do vod povrchových v obci Nalžovské Hory v k.ú. Těchonice, podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „vodní*

zákon“), a v souladu s § 38 odst. 8 vodního zákona, v rozsahu stanoveném prvostupňovým rozhodnutím na dobu 10 let, za stanovení podmínek a povinností podle § 9 odst. 1, § 38 odst. 3 vodního zákona a nařízení vlády č. 61/2003 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 61/2003 Sb.“). Žalobce navrhoval, aby bylo zrušeno i prvostupňové rozhodnutí, a požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Žalobce tvrdil, že žalovaný pochybil, když potvrdil vydání povolení žadateli na dobu 10 let, aniž by ověřil, jaké látky odtékají do rybníka ve vlastnictví žalobce. Pokud by se prvostupňový správní orgán řádně zajímal o skutečný stav věci, musel by při místním šetření vidět, jak do rybníka odtékají tuhé sedimentované látky. Z této skutečnosti by pak musel vycházet v průběhu správního řízení a zejména při dokazování. Žalobce si nechal udělat laboratorní zkoušku vod, které do rybníka odtékají, a tou bylo zjištěno, že je několikanásobně překročena hodnota nebezpečných látek, a to fosforu a amoniakálního dusíku. Odběr byl proveden dne 12.3.2014, kdy v Těchonicích přšelo, pokud by byly vzorky nabrány před deštěm, byla by hodnota nebezpečných látek ještě vyšší. Žalovaný tento odběr zpochybňuje s tím, že je tento rozbor odpadních vod proveden z prostého odběru. Dle žalovaného je třeba jakost vypouštění odpadních vod hodnotit podle dvouhodinového směsného vzorku, přičemž odběry a rozборы mohou provádět pouze odborně způsobilé osoby oprávněné k takovému podnikání. Žalobce s touto námitkou nesouhlasil a tvrdil, že způsob odběru, množství, nádoba, manipulace a čas dopravy k rozboru byl proveden dle požadavku společnosti Vodárna Plzeň, a.s., která má oprávnění k podnikatelské činnosti v tomto oboru. Žalovaný se nezajímal o to, jakým způsobem byl vzorek získán a zda splňuje zákonné požadavky. Dle žalobce je z tohoto rozboru patrné, že se prvostupňový správní orgán řádně nezajímal o stav věci, proto měl žalovaný věc vrátit k došetření a případnému provedení důkazu, který by odstranil pochybnosti o kvalitě odpadních vod vypouštěných do rybníka žalobce a byl proveden tak, aby byly splněny podmínky odběru a rozboru dle § 38 odst. 4 vodního zákona, když na nich žalovaný trvá a nebyly dle jeho názoru splněny rozbořem vzorku odebraného žalobcem. V žádném případě však neměl vzhledem k pochybnostem potvrzovat rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Prvostupňový správní orgán se rozbořem vody předloženým žalobcem prakticky nezabýval, což žalobce považoval za ryze účelové jednání, jehož cílem bylo vydat rozhodnutí ve prospěch žadatele za každou cenu, bez ohledu na to, co toto rozhodnutí způsobí na životním prostředí a na majetku žalobce.

3. Druhá žalobní námitka se týkala pochybností žalobce o stavu kanalizace a zejména o způsobu jejího vybudování a následné kolaudace. Dle § 3c odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 432/2001 Sb. je žadatel o povolení s nakládáním povrchovými vodami povinen doložit kopii povolení stavby vodního díla a kolaudačního rozhodnutí nebo kolaudačního souhlasu, pokud požadované povolení k nakládání s vodami souvisí se stávajícím vodním dílem a v minulosti bylo vydáno jiným úřadem než vodoprávním úřadem dnes příslušným k vydání povolení k nakládání s vodami; ustanovení § 125 odst. 1 stavebního zákona není dotčeno. Dle žalobce žadatel tyto doklady nepředložil a jejich předložení nepožadovaly ani správní orgány obou stupňů. Žalovaný to odůvodňuje tím, že žadatel obdržel povolení k vypouštění

odpadních vod z VKV sídla Těchonice rozhodnutím vydaným prvostupňovým správním orgánem dne 17.3.2005, proto není povinen již tyto doklady předkládat. Tuto povinnost by měl pouze v případě změny, ke které nedošlo. S tímto názorem žalobce nesouhlasil a tvrdil, že si tím chtěl žalovaný co nejvíce ulehčit rozhodnutí ve věci. Minimálně se měl zajímat, zda byly v řízení v roce 2005 splněny veškeré zákonem požadované podmínky pro vydání povolení s nakládáním s odpadními vodami a to i s ohledem na namítanou podjatost Ing. V., prvostupňové řízení prováděla. Toto však žalovaný neučinil, proto dle žalobce není jisté, zda žadatel splnil veškeré podmínky k vydání povolení. Žalobce uvedl, že má opravdu závažné pochybnosti o tom, zda kanalizace byla někdy zkolaudována, zda byla vybudována v souladu s platnými předpisy. Žalobci o rozhodnutí Města Horažďovice ze dne 17.3.2005 není nic známo, nikdy nebyl účastníkem tohoto řízení, nebyl ve věci obeslán, ačkoliv byl již v té době vlastníkem rybníka a měl tedy právo se k věci vyjádřit. Toto rozhodnutí bylo tedy dle názoru žalobce v rozporu se zákonem. Na základě uvedeného měl žalobce pochybnosti, zda lze splnit podmínku prvostupňového rozhodnutí, tedy zpracovat a předložit ke schválení kanalizační řád kanalizace a to za předpokladu, pokud kanalizace nebyla vybudována na základě stavebního povolení a nebyla platně zkolaudována.

4. Třetí žalobní námitkou žalobce tvrdil, že je prvostupňové rozhodnutí nevykonatelné, neboť nemohou být splněny podmínky a povinnosti zde uvedené. Především nelze z rybníka žalobce odebírat vzorky ke kontrole jakosti odpadních vod bez součinnosti s žalobcem, neboť vyústění kanalizace je 14 cm pod hladinou vody. K zajištění odběrů vzorků je třeba snížit hladinu vody rybníka, což však nelze učinit bez souhlasu žalobce a tedy bez oznámení termínu odběru vzorku žalobci. Žalobce souhlasil s žalovaným, že vlastník kanalizace je dle § 7 zákona o vodovodech a kanalizacích oprávněn vstupovat za účelem kontroly kanalizace na dotčené pozemky, nesouhlasil však s tím, že je oprávněn sám snížit hladinu vody. Žadatel tak nemůže splnit podmínky a povinnosti stanovené v prvostupňovém rozhodnutí.

5. Čtvrtá námitka se týkala žalobcem navrhovaného způsobu řešení věci tak, aby nedocházelo ke kontaminaci jeho rybníka a k následným škodám. Žalobce navrhoval, aby byla opravena nefunkční kanalizace pod silnicí na hrázi rybníka a odpadní vody byly svedeny do Hájovského potoka pod hráz Hořejšího rybníka. Tato kanalizace je zanesena kalem z fekálií, což rovněž prokazuje, jak moc je rybník ve vlastnictví žalobce zanášen. Pokud by však žadatel přistoupil k opravě této kanalizace, mohla by se celá věc vyřešit tak, aby co nejméně zatěžovala žalobce. Samozřejmě s ohledem na náklady spojené s opravou je mnohem snazší, aby správní orgány rozhodly v neprospěch žalobce, ačkoliv by měly v co nejmenší míře omezovat jeho vlastnické právo.

6. Pátou námitkou žalobce namítal, že bylo prvostupňové správní řízení vedeno osobou, která byla dle názoru žalobce, když ne podjatá, tak minimálně stranila více žadateli, a především neznala skutečný stav věci, když např. uváděla nepřesné určení VKV1, souřadnice X1113347, Y814906, ačkoliv správné souřadnice byly X: 1113344 a Y: 814909. Na tuto skutečnost jí musel upozornit až žalobce. Žalobce upozorňoval v odvoláních i na další pochybení Ing. V. Tato upozornění jsou založena ve spise. Ačkoliv nebyla shledána podjatost Ing. V., žalobce žádal soud, aby přezkoumal, zda zde nebyly důvody podjatosti Ing. V., a to s ohledem na vedení celého řízení a na způsob, jakým se Ing. V. vypořádávala s návrhy žalobce a jednala ve vztahu k žadateli. Toto byl také jeden z důvodů, proč žalobce žádal, aby byla

provedena podle § 131 správního řádu změna příslušnosti (atrakce). Tato žádost byla žalovaným zamítnuta s tím, že nebyly splněny podmínky zákona k provedení změny příslušnosti. Dle žalobce však podmínky splněny byly, neboť předmětem řízení byly otázky, které jsou neobvyklé a podle názoru žalobce obtížné, se kterými se prvostupňový správní orgán nebyl schopen vypořádat, a proto měla být příslušnost v řízení přenesena na žalovaného, aby byla zajištěna zákonnost a správnost rozhodnutí.

7. V rámci šesté žalobní námitky žalobce tvrdil, že udělením povolení k nakládání s povrchovými vodami a vypouštěním odpadních vod do rybníka žalobce dochází k poměrně velkým škodám na majetku žalobce, neboť látky, které jsou do rybníka vypouštěny, způsobily silné znečištění vody v rybníku a vedly k úhynu ryb ve vlastnictví žalobce. Veškeré škody vznikly v příčinné souvislosti s vypouštěním odpadních vod žadatele do rybníka žalobce. V Těchonicích není žádná čistička odpadních vod, v podstatě neexistuje kontrola uživatelů kanalizace, jaké odpadní vody vypouštějí do kanalizace, což vede pouze ke škodám na majetku žalobce. Práva a povinnosti stanovené v prvostupňovém rozhodnutí nepovažoval žalobce za dostatečnou záruku, že nebude docházet ke kontaminaci jeho rybníka a především tato, jak již bylo uvedeno, nemůže žadatel vykonávat bez součinnosti s žalobcem. Na žalobce si stěžují i obyvatelé Těchonic, neboť voda a bahno z rybníka silně zapáchá. Stížnost na zápach rybníka byla zaslána obyvateli Těchonic i žadateli (městu Nalžovské Hory), který o ní informoval žalobce. Hlavním důvodem této žaloby je snaha žalobce mít ve svém rybníku vodu v nejlepší možné kvalitě, zajistit ochranu životního prostředí a používat samozřejmě rybník i ke komerčním účelům, což je v tuto chvíli nemožné, neboť v rybníku nelze chovat žádné ryby, což před vypouštěním odpadních vod nebyl problém a tento stav vede pouze ke škodám na majetku žalobce. Pokud by žalovaný a prvostupňový správní orgán důsledně prověřili skutečný stav věci a zjistili si sami množství a obsah látek vypouštěných do rybníka, nemohli by rozhodnutí v této podobě vydat.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhoval s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí zamítnutí žaloby. S odkazem na § 38 odst. 1 vodního zákona uvedl, že lze obecně říci, že odpadními vodami jsou všechny vody, které byly nějakým způsobem užity při lidské činnosti a mohou obsahovat fosfor i amoniakální dusík, tj. látky běžně se vyskytující v odpadních vodách z domácností. V dané věci se jedná o vypouštění odpadních vod z volných kanalizačních výústí obce Těchonic, do které jsou zaústěny předčištěné odpadní vody z jednotlivých domácností v obci Těchonic, a tudíž není pochybnost o tom, že se jedná o vody odpadní, nikoliv o vody s obsahem zvláště nebezpečných látek či nebezpečných látek ve smyslu přílohy č. 1 vodního zákona. Pro celkový dusík, celkový fosfor a amoniakální dusík (látky, které žalobce považuje za nebezpečné) stanoví nařízení vlády č. 61/2003 Sb. emisní limity pro městské odpadní vody jednotlivě v konkrétně uvedených velikostních kategoriích. V žalované věci spadají městské odpadní vody do kategorie < 500 ekvivalentních obyvatel, tyto ukazatele předepsány nejsou a běžně se nestanovují. Řízení o vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních je vedle povolení k odběru podzemních vod jedno z nejvíce projednávaných řízení vodoprávních úřadů obcí s rozšířenou působností a podle názoru žalovaného se nejedná o řešení otázky neobvyklé a obtížné, která by vyžadovalo změnu příslušnosti ve smyslu § 131 správního řádu.

9. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že cílem jednání vodoprávního úřadu bylo vydat rozhodnutí ve prospěch žadatele za každou cenu, a to rozhodnutí, které způsobí škody na životním prostředí a na majetku žalobce. Z průběhu řízení je zřejmé, že žadatel v podstatě žádal o prodloužení platnosti stávajícího povolení. Navrhoval emisní limity několikanásobně vyšší, než stanovil vodoprávní úřad v prvostupňovém rozhodnutí s ohledem na § 38 odst. 8 a 9 vodního zákona a nařízení vlády č. 61/2003 Sb., přičemž dle výsledků měření doložených k žádosti z období let 2009-2011 jsou tyto emisní limity plněny. Oprávněný z povolení k nakládání s vodami musí dodržovat stanovené povinnosti a podmínky, tj., aby v kontrolním profilu byly dodržovány povolené emisní limity, a nelze předjímat, že je žadatel dodržovat nebude. Stanovené podmínky a povinnosti jsou dle názoru žalovaného dostatečnou zárukou. V daném případě je povoleno vypouštění odpadních vod do vodního toku Hájovský potok, přičemž vodní toky jsou dle § 43 vodního zákona povrchové vody tekoucí vlastním spádem v korytě trvale nebo po převažující část roku, a to včetně vod v nich uměle vzdutých. V daném případě jsou odpadní vody vypouštěny do vodního toku a v řízení o povolení k vypouštění odpadních vod do vodního toku hájí zájmy týkající se vodního toku a jakosti povrchových vod především správce vodního toku a správce povodí, tj. státní podnik Povodí Vltavy. Dle žalovaného dodržováním zákonem stanovených emisních limitů nemůže docházet k poškozování životního prostředí, a následně tím i majetku žalobce.

10. K tvrzení žalobce, že měl být účastníkem řízení vedeného v roce 2005, kdy bylo vydáno žadateli (městu Nalžovské Hory) předchozí povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových (viz rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice zn.: 1181/2005/roz-231 ze dne 17.3.2005), žalovaný uvedl, že z tohoto rozhodnutí vyplývá, že již dříve bylo vydáno povolení k vypouštění odpadních vod z kanalizace obce Těchonice, a to Okresním úřadem Klatovy, Referátem životního prostředí, dne 28. 8.1996 zn.: ŽP 2549/96-231-2P, a je tedy zřejmé, že tato kanalizace existovala včetně povoleného vypouštění již před rokem 1996. Nelze tedy souhlasit s žalobcem, že se jedná o kanalizaci, u které by měl některý s předchozích vodoprávních úřadů (dříve vodohospodářských orgánů) pochybnost o způsobu jejího vybudování a následné kolaudaci. Žalovanému je z vývoje vodního zákona známo, že dříve bylo možné vypouštět odpadní vody z volných kanalizačních výustí na základě vládní výjimky dle § 23 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (vodní zákon). Teprve přijetím nařízení vlády č. 171/1992 Sb., kterým se stanoví ukazatele přípustného stupně znečištění vod, mohl vodoprávní úřad, a to podle § 6 tohoto nařízení povolit vypouštění odpadních vod nejvýše do úrovně znečištění vod vypouštěných v období za posledních 12 měsíců před nabytím účinnosti tohoto nařízení, tj. do 1.9.1996. Předchozí povolení z roku 1996 tedy muselo z tohoto znečištění vycházet a jak je žalovanému z úřední činnosti známo, již tehdy byl jedním z podkladů tohoto povolení pasport stavby kanalizace, který dle stavebních předpisů nahrazuje dokumentaci skutečného provedení v případě, že se nedochovaly doklady o povolení stavby či její kolaudaci. Z uvedeného plyne, že žadatel měl minimálně od roku 1996 povoleno vypouštět odpadní vody z uvedených volných kanalizačních výustí a tato povolení na sebe postupně navazovala (popř. byla prodloužena), a proto dle žalovaného žadatel byl povinen doložit v souladu s § 3c vyhlášky č. 432/2001 Sb. pouze doklady podle povahy změny povolení k vypouštění odpadních vod. Vypouštění odpadních vod do vod povrchových v daném místě tedy existovalo již před tím, než žalobce byl vlastníkem vodního díla a žalovanému není tudíž zřejmé, co žalobce míní tvrzením „což před

vypouštěním odpadních vod nebyl problém". Pro doplnění žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobce má platné povolení k nakládání s povrchovými vodami (vydané Městským úřadem Horažďovice dne 20.6.2007 pod čj. 573/2007/roz-210, změněné rozhodnutím žalovaného ze dne 31.10.2007, čj. ŽP/10562/207) dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 2. vodního zákona ke vzdouvání a akumulaci na rybníku Hořejší na vodním toku Hájevský potok bez ohledu na jakost povrchové vody v místě nakládání s vodami. Žalobce je povinen mít k případnému chovu ryb za účelem podnikání též povolení dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4. vodního zákona. Žalovaný proto nesouhlasil s žalobcem v tom, že hlavním důvodem žaloby je snaha žalobce používat rybník mimo jiné i cit.: „*ke komerčním účelům, což je v tuto chvíli nemožné, neboť v rybníce nelze chovat ryby, což před vypouštěním odpadních vod nebyl problém.*“. Jak již žalovaný uvedl, již minimálně od roku 1996 jsou odpadní vody z kanalizace obce Těchonice vypouštěny na základě povolení, přičemž dochází k postupnému zpříšňování emisních limitů. Žalobce nijak neprokázal, jaké veškeré škody mu vznikly v příčinné souvislosti s vypouštěním odpadních vod. Nad to je třeba uvést, že žalobce nemá povolení k chovu ryb za účelem podnikání. Povolením k vypouštění odpadních vod není dotčeno právo žalobce na náhradu škody, která by mu v této příčinné souvislosti vznikla, a nevylučuje ani dohodu s žadatelem (městem Nalžovské Hory) o tom, že odpadní vody budou v budoucnu svedeny pod hráz Hájevského rybníka.

11. Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, § 7 zákona o vodovodech a kanalizacích stanoví povinnost vlastníka kanalizace za účelem kontroly kanalizace a provozovatele za účelem plnění povinností spojených s provozováním kanalizace předem oznámit vstup na cizí pozemek nebo stavbu jeho vlastníkov, tudíž i dohodnout manipulaci na vodním díle, pokud je to pro zajištění odběru nutné. Vodní zákon obecně ve vztahu k vodním dílům vybudovaným před rokem 2002 v § 59a ukládá vlastníkům pozemků povinnost strpět za náhradu vodní dílo a jeho užívání. K námitce žalobce týkající se odběru vzorku žalovaný doplnil, že právě pro zachování objektivnosti byla v § 38 odst. 4 vodního zákona zakotvena povinnost provádět odběry a rozборы ke zjištění míry znečištění vypuštěných odpadních vod prostřednictvím tzv. oprávněné laboratoře. Žalobce má možnost se obracet s případnými podněty na nedodržování vydaného povolení na vodoprávní úřady, popř. Českou inspekci životního prostředí, ve smyslu § 42 správního řádu.

12. K námitce žalobce týkající se podjatosti Ing. Vaškové, vedoucí odboru životního prostředí Městského úřadu Horažďovice, žalovaný uvedl, že o námitce podjatosti rozhodl v rámci odvolacího řízení proti usnesení Městského úřadu Horažďovice ze dne 26.2.2014, čj. MH/01960/14, tak, že rozhodnutím ze dne 20.5.2014, čj. ŽP/3944/14, podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítl a usnesení Městského úřadu Horažďovice potvrdil. Na svém názoru uvedeném v tomto rozhodnutí žalovaný trval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

13. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený

výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

14. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

15. V dané právní věci je soudem posuzováno rozhodnutí správních orgánů obou stupňů o žádosti žadatele Města Nalžovské Hory o vypouštění odpadních vod z volných kanalizačních výustí z kanalizace pro veřejnou potřebu v Těchonicích do vod povrchových v obci Nalžovské Hory v k.ú. Těchonice, podané k prvostupňovému správnímu orgánu jako místně příslušnému vodoprávnímu úřadu dne 15.12.2012

16. Ze správního spisu soud zjistil, že je žalobce vlastníkem vodního díla Hořejší rybník, umístěného na pozemku p.č. 92 v k.ú. Těchonice, ve kterém má povoleno akumulovat povrchové vody na základě rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice ze dne 20.7.2007, čj. 573/2007/roz-210, změněného rozhodnutím žalovaného ze dne 31.10.2007, čj. ŽP/10562/07. Z tohoto titulu byl účastníkem daného vodoprávního řízení. Skutečnost, že prvostupňový správní orgán s žalobcem nejednal jako s účastníkem řízení byla důvodem zrušení v pořadí prvního prvostupňového rozhodnutí ze dne 17.1.2013, čj. MH/00527/2013, rozhodnutím žalovaného ze dne 26.7.2013, čj. ŽP/6744/13.

17. Podruhé bylo správním orgánem prvního stupně rozhodnuto o žádosti rozhodnutím ze dne 1.11.2013, čj. MH/15488/2013, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 8.1.2014, čj. ŽP/13139/13, s odůvodněním, že prvostupňový správní orgán po té, kdy provedl úkon ve smyslu § 54 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) místní šetření, nepostupoval podle § 36 odst. 3 správního řádu a nedal možnost všem účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný proto zavázal prvostupňový správní orgán, aby žádost o výši emisních limitů a podmínek projednal s účastníky řízení v rámci ve smyslu § 49 správního řádu nařízeného ústního jednání s tím, že je v daném případě třeba se snažit zejména o smírné řešení rozporů mezi účastníky.

18. Potřetí bylo správním orgánem prvního stupně vyhověno žádosti rozhodnutím ze dne 25.3.2014, čj. MH/04718/2014, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 23.6.2014, čj. ŽP/4519/14, s odůvodněním, že prvostupňový správní orgán nepostupoval v souladu se správním řádem, když před vydáním rozhodnutí nedal účastníkům řízení možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Účastníkům řízení se tak nedostalo informace o tom, že v okamžiku ukončení ústního jednání byly obstarány veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a účastníci řízení si o tom nemohou učinit úsudek sami. Nezbytným úkonem pro realizaci tohoto procesního práva je úkon obsahující informaci o tom, že k určitému okamžiku bylo nebo bude ukončeno shromažďování podkladů, ke kterým se účastníci mohou v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit. Pokud tak prvostupňový

správní orgán nepostupoval, dopustil se porušení práva na spravedlivý proces a jedná se o vadu řízení, která zakládá nezákonnost vydaného rozhodnutí a je důvodem pro jeho zrušení.

19. Počtvrté bylo správním orgánem prvního stupně vyhověno žádosti rozhodnutím jako prvostupňovým rozhodnutím touto žalobou napadeným (ze dne 17.9.2014, čj. MH/14162/2014). Odvolání proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto a uvedené prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

Právní hodnocení

20. Nedůvodnou shledal soud **první žalobní námitku**, kterou žalobce namítal, že prvostupňový správní orgány pochybil, když vydal žadateli povolení na 10 let, aniž by náležitě ověřil, jaké látky do rybníka ve vlastnictví žalobce odtékají a laboratorní zkoušku vod přitékajících do rybníka, kterou nechal udělat žalobce, jako důkaz nepřijal. Žalovaný pak pochybil, když prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Obdobnou námitku uplatnil žalobce již ve vodoprávním řízení, kde namítal, že mělo být povolení vydáno v souladu s § 9 odst. 2 vodního zákona pouze na 4 roky. Podle § 9 odst. 2 vodního zákona *povolení k vypouštění odpadních vod nemůže být vydáno na dobu delší než 10 let, v případě vypouštění odpadních vod se zvláště nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami podle přílohy č. 1 na dobu delší než 4 roky*. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se v souladu s § 9 odst. 1 vodního zákona povolení k nakládání s vodami vydává na časově omezenou dobu, v daném případě byla v souladu s § 9 odst. 2 vodního zákona doba platnosti stanovena na 10 let, jelikož se jedná o vody městského charakteru, přičemž doba platnosti začne běžet dnem nabytí právní moci rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k této odvolací námitce uvedl, že se v souladu s § 9 odst. 2 vodního zákona vydává povolení k vypouštění odpadních vod na 4 roky pouze v případě, že odpadní vody obsahují zvláště nebezpečné nebo nebezpečné látky podle přílohy č. 1 vodního zákona, přičemž v daném případě se jedná o odpadní vody městského charakteru, které tyto nebezpečné látky neobsahují.

21. K tomu soud uvádí, že v příloze č. 1 vodního zákona jsou uvedeny zvláště nebezpečné látky, kterými jsou látky náležející do skupin látek zde vyjmenovaných pod body 1. až 8., s výjimkou těch, jež jsou biologicky neškodné nebo se rychle mění na látky biologicky neškodné. K tomu je uvedeno, že jednotlivé zvláště nebezpečné látky jsou uvedeny v nařízení vlády vydaném podle § 38 odst. 5; ostatní látky náležející do uvedených skupin v tomto nařízení neuvedené se považují za nebezpečné látky. K nebezpečným látkám je v příloze č. 1 vodního zákona uvedeno, že jsou jimi látky náležející do dále uvedených skupin 1. až 10. Podrobnosti jsou řešeny v nařízení vlády č. 61/2003 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech, účinném do 31.12.2015 (*dále jen „nařízení vlády č. 61/2003 Sb.“*). Toto nařízení vlády v souladu s právem Evropské unie stanoví ukazatele a hodnoty přípustného znečištění odpadních vod [§ 1 písm. a) bod 3.]. Pro účely tohoto nařízení se rozumí městskými odpadními vodami - odpadní vody vypouštěné z domácností nebo služeb, vznikající převážně jako produkt lidského metabolismu a činností v domácnostech (splašky), popřípadě jejich směs s průmyslovými odpadními vodami nebo se srážkovými vodami [§ 2 písm. b)], přičemž

průmyslovými odpadními vodami se rozumí odpadní vody uvedené v části B přílohy č. 1 k tomuto nařízení, jakož i odpadní vody v této části přílohy neuvedené, jsou-li vypouštěny z výrobních nebo jim obdobných zařízení [§ 2 písm. a)].

22. Z obsahu žádosti, odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí, jakož i ze stanoviska Povodí Vltavy s.p., je zřejmé, že v daném vodoprávním řízení bylo povolováno vypouštění odpadních vod z kanalizace pro veřejnou potřebu města Nalžovské Hory, části Těchonice. Je proto správný závěr správních orgánů obou stupňů, že se jedná o odpadní vody městského charakteru, ve kterých nelze předpokládat přítomnost zvlášť nebezpečných látek či nebezpečných látek, tzn. látek, které se v odpadních vodách městského charakteru běžně nevyskytují. V daném případě se nejedná ani o směs s průmyslovými odpadními vodami [viz § 2 písm. a)]. Tvrdí-li žalobce, že ve vzorku jím odebraném je hodnota nebezpečných látek fosforu a amoniakálního dusíku několikanásobně překročena, pak je nutno konstatovat, že je opatřením proti žalobcem tvrzenému výskytu nebezpečných látek, ač ne běžnému, stanovení podmínky č. 1 v prvostupňovém rozhodnutí, která zní: „Kontrola jakosti vypouštěných odpadních vod bude prováděna minimálně 2x ročně v intervalu 6 měsíců z laboratorních rozborů dvouhodinových směsných vzorků získaných sléváním 8 dílčích vzorků stejného objemu v intervalu 15 minut z volné kanalizační výusti kanalizace pro veřejnou potřebu VKV 1 a VKV 2 v ukazatelích BSK₅, CHSK_{cr} a NL.“ Prvostupňový správní orgán proto nepochybil, když vydal předmětné povolení na dobu 10 let, a žalovaný nepochybil, když časově omezenou dobu 10 let daného povolení potvrdil.

23. Žalobce předložil v daném vodoprávním řízení k důkazu rozbor odpadních vod, které do rybníka z VKV 1 odtékají, a v žalobě tvrdil, že je výsledek této laboratorní zkoušky důkazem o tom, že je několikanásobně překročena hodnota nebezpečných látek, a to fosforu a amoniakálního dusíku. Uváděl, že byl rozbor proveden ze vzorku odebraného žalobcem dne 12.3.2014, přičemž způsob odběru, množství, nádoba, manipulace a čas dopravy k rozboru byl žalobcem proveden dle požadavku společnosti Vodárna Plzeň, a.s., která má oprávnění k podnikatelské činnosti v tomto oboru. Správními orgány obou stupňů však nebyl tento důkaz ve vodoprávním řízení proveden, ač dle žalobce proveden být měl. Prvostupňový orgán k tomu v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „odběry a rozborů ke zjištění míry znečištění vypouštěných odpadních vod mohou ve smyslu § 38 odst. 4 vodního zákona provádět jen odborně způsobilé osoby oprávněné k podnikání. V souladu s § 92 odst. 1 vodního zákona mohou kontroly pro účely správnosti sledování znečištění odpadních vod provádět rozborů jen oprávněné laboratoře pověřené Ministerstvem životního prostředí“. Žalovaný ke shodné odvolací námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, „pokud mají odvolatelé informace o porušování právních předpisů, mohou v souladu s ust. § 42 správního řádu podat podnět k zahájení řízení z moci úřední, který by měli doložit důkazy na podporu svých tvrzení. Odvolatelé neuvedli konkrétní porušování právních předpisů vlastníkem, popř. provozovatelem, ze kterých by odvolací orgán měl vyvodit důsledky.“ K rozboru odpadních vod předloženému žalobcem pak uvedl, že jsou provedeny z prostého odběru, avšak jakost vypouštěných odpadních vod je třeba hodnotit podle dvouhodinového směsného vzorku. Uvedl rovněž s odkazem na § 38 odst. 4 vodního zákona, že „mohou odběry a rozborů ke zjištění míry znečištění vypouštěných odpadních vod provádět jen odborně způsobilé osoby oprávněné k podnikání. Z tohoto důvodu nelze z předložených rozborů prokázat porušení právních předpisů. Vodoprávní úřady jsou povinny v rozsahu své působnosti kontrolovat, zda

jsou dodržována jimi vydaná povolení (viz § 110 odst. 2 vodního zákona). Kontrolu nad dodržováním vodního zákona má též Česká inspekce životního prostředí, na kterou se již (žalobce) obrátil. Inspekce je pouze kontrolním orgánem a nemůže nijak zasahovat do vedeného správního řízení. Jak už též odvolací orgán uvedl, je mu z úřední činnosti známo, že se městský úřad podněty (žalobce) na odkanalizování konkrétních nemovitostí v Těchonicích v minulosti zabýval.“

24. Prvostupňový správní orgán postupoval při dokazování v daném vodoprávním řízení v souladu s § 52 správního řádu, podle něhož *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.* Z uvedené citace z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že není správné tvrzení žalobce v žalobě, že se prvostupňový správní orgán žalobcem předloženým rozbořem prakticky vůbec nezabýval. Rovněž žalovaný se ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu vyčerpávajícím způsobem vypořádal s touto námitkou uvedenou v odvolání a shodně jako prvostupňový správní orgán vysvětlil, že je třeba v případě odběru vzorků odpadních vod postupovat v souladu s 38 odst. 4 vodního zákona, podle něhož *kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen v souladu s rozhodnutím vodoprávního úřadu měřit objem vypouštěných vod a míru jejich znečištění a výsledky těchto měření předávat vodoprávnímu úřadu, který rozhodnutí vydal, příslušnému správci povodí a pověřenému odbornému subjektu. Vodoprávní úřad tímto rozhodnutím stanoví místo a způsob měření objemu a znečištění vypouštěných odpadních vod a četnost předkládání výsledků těchto měření. Odběry a rozbořry ke zjištění míry znečištění vypouštěných odpadních vod mohou provádět jen odborně způsobilé osoby oprávněné k podnikání (dále jen „oprávněná laboratoř“).* Vysvětlil rovněž, podle jak odebraných vzorků je třeba hodnotit jakost vypouštěných odpadních vod. Vycházel při tom z nařízení vlády č. 61/2003 Sb., z jeho § 8 (Měření objemu vypouštěných odpadních vod a míry jejich znečištění) odst. 2, kde je v části věty před středníkem uvedeno, že *v povolení k vypouštění městských odpadních vod stanoví vodoprávní úřad minimální četnost sledování a typ vzorku podle hodnot uvedených v tabulce 1 v příloze č. 4 k tomuto nařízení.* V příloze č. 4 (nazvané Minimální roční četnosti odběrů vzorků vypouštěných odpadních vod pro sledování jejich znečištění) je v tabulce 1 (nazvané Minimální roční četnosti odběrů vypouštěných městských odpadních vod) uveden způsob odběru vzorku při velikosti zdroje znečištění < 500 (jak je tomu v daném případě), ke kterému náleží typ vzorku A, a je uvedeno, že *typ vzorku stanoví vodoprávní úřad takto: typ A - dvouhodinový směsný vzorek získaný sléváním 8 dílčích vzorků stejného objemu v intervalu 15 minut.* První žalobní námitka proto není důvodná.

25. **Druhá žalobní námitka** se týkala pochybností žalobce o stavu kanalizace a zejména o způsobu jejího vybudování a následné kolaudaci. K tomu soud uvádí, že k žádosti bylo připojeno rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice, odboru životního prostředí (tedy prvostupňového správního orgánu) vydané dne 17.3.2005 pod čj. 1181/2005/roz-231, podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, jímž bylo Obci Nalžovské Hory vydáno povolení k nakládání s vodami – k vypouštění odpadních vod z volných kanalizačních výústí VKV 1 a VKV 2 z kanalizace pro veřejnou potřebu obce Nalžovské Hory, sídla Těchonice, do vod povrchových, a to do Hájovského potoka. Povolení bylo vydáno na dobu do 31.11.2012. Jedná se tedy o předchozí povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových. Žádost

žadatele podaná dne 15.12.2012 byla v podstatě žádostí o prodloužení platnosti předchozího povolení, neboť jí bylo žádáno o povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových, ke kterému mělo docházet způsobem již dříve povoleným. Prvostupňový správní orgán k tomu uvedl, že je z žádosti zřejmé, že žadatel žádá o vydání povolení ve stejném rozsahu jako u předchozího povolení vydaného dne 17.3.2005. V souvislosti s existencí tohoto předchozího rozhodnutí, jímž bylo povoleno vypouštění odpadních vod do vod povrchových, je nutno posoudit jako nedůvodnou námitku žalobce, kterou zpochybňuje zákonnost uvedeného předchozího rozhodnutí a zákonnost kolaudace kanalizace, jejíž součástí je volná kanalizační výúst' vyúst'ující do Hořejšího rybníka, tedy VKV 1.

26. V řízení o žádosti ze dne 15.12.2012 bylo prvostupňovým správním orgánem a následně žalovaným posuzováno, zda jsou naplněny zákonné předpoklady pro vyhovění žádosti podané podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, případně pro její zamítnutí, pokud by splněny nebyly. Prvostupňový správní orgán posuzoval úplnost dokladů k žádosti přiložených podle § 3c vyhlášky č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu (*dále jen „vyhláška č. 432/2001 Sb.“*). V souladu s tímto ustanovením byla předložena situace širších vztahů; kopie katastrální mapy se zákresem místa vypouštění odpadních vod; stanovisko správce povodí Povodí Vltavy s.p. vydané ve smyslu § 54 odst. 4 vodního zákona; návrh množství vypouštěných odpadních vod; návrh emisních limitů vypouštěných odpadních vod; hydrologická data; jakost vody; výpočet ovlivnění recipientu směšovací rovnicí; výsledky laboratorních rozborů vypouštěných odpadních vod podle stávajícího platného povolení; vyjádření vlastníků vodních nádrží; plná moc k zastupování žadatele. Podle § 3c odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 432/2001 Sb. žadatel předkládá také *kopii povolení stavby vodního díla a kolaudačního rozhodnutí nebo kolaudačního souhlasu, pokud požadované povolení k nakládání s vodami souvisí se stávajícím vodním dílem a v minulosti bylo vydáno jiným úřadem než vodoprávním úřadem dnes příslušným k vydání povolení k nakládání s vodami; ustanovení § 125 odst. 1 stavebního zákona není dotčeno*. Protože bylo v minulosti vydáno výše uvedené povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, a to totožným vodoprávním úřadem, který byl příslušný k vydání rozhodnutí o žádosti ze dne 15.12.2012, bylo zcela v souladu s tímto citovaným ustanovením, když prvostupňový správní orgán ani žalovaný nepožadovali, aby žadatel k žádosti předložil kolaudační rozhodnutí či kolaudační souhlas stávající kanalizace zakončené VKV 1. Z odůvodnění předchozího rozhodnutí o povolení vypouštění odpadních vod ze dne 17.3.2005 je zřejmé, že jemu předcházejícím rozhodnutím, kterým bylo povoleno vypouštění odpadních vod do vod povrchových, bylo rozhodnutí Okresního úřadu Klatovy ze dne 28.8.1996, čj. ŽP 2549/96-231-2P. Z uvedeného je zřejmé, že předmětná kanalizace existovala a byla na základě předchozích povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových používána k tomuto účelu již před rokem 1996. Soud proto neshledal důvodnými pochybnosti žalobce o způsobu vybudování předmětné kanalizace a její následné kolaudaci. Pokud jde o předchozí povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových ze dne 17.3.2005, jedná se podle § 73 odst. 1 správního řádu o pravomocné rozhodnutí správního orgánu, proti kterému již nelze podat odvolání, kterým byl prvostupňový správní orgán vázán ve smyslu § 57 odst. 3 správního řádu, resp. byl oprávněn vycházet z tohoto předchozího povolení při posouzení nutnosti předložit v nyní vedeném vodoprávním řízení stavební povolení či kolaudační rozhodnutí týkající se stávající kanalizace zakončené VKV 1. Není proto důvodná námitka žalobce

související s kolaudací a stavem předmětné kanalizace, že se prvostupňový správní orgán měl minimálně zajímat, zda v předchozím řízení v roce 2005 byly splněny veškeré zákonem požadované podmínky pro vydání povolení s nakládáním s odpadními vodami. Povinnost přezkoumat zákonnost předchozího pravomocného rozhodnutí neměl prvostupňový správní orgán ani v souvislosti s nyní namítanou podjatostí Ing. V., která předchází vodoprávní řízení rovněž vedla. Druhá žalobní námitka proto není důvodná.

27. **Třetí žalobní námitkou** žalobce namítal, že je prvostupňové rozhodnutí nevykonatelné, když nemohou být splněny podmínky a povinnosti ve výroku tohoto rozhodnutí stanovené. Konkrétně pak námitka směřovala vůči odběru vzorků ke kontrole jakosti odpadních vod, které nemohou být prováděny bez součinnosti s žalobcem, neboť vyústění kanalizace VKV 1 je 14 cm pod hladinou vody, přičemž vlastník kanalizace není oprávněn sám snížit hladinu vody. Rovněž tuto námitku neshledal soud důvodnou.

28. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je správně uvedeno, že bylo o povolení rozhodováno podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona (viz výše) a dále podle § 38 odst. 8 vodního zákona, podle něhož *při povolování vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních stanoví vodoprávní úřad nejvýše přípustné hodnoty jejich množství a znečištění. Při povolování vypouštění odpadních vod do vod povrchových je vázán ukazateli vyjadřujícími stav vody ve vodním toku, normami environmentální kvality, ukazateli a hodnotami přípustného znečištění povrchových vod, ukazateli a přípustnými hodnotami znečištění odpadních vod a náležitostmi a podmínkami povolení k vypouštění odpadních vod, včetně specifikací nejlepších dostupných technologií v oblasti zneškodňování odpadních vod a podmínek jejich použití, které stanoví vláda nařízením.* Konkrétně je ve výroku k vypouštění odpadních vod z VKV 1 uveden počet EO: 30 v množství $Q_{\text{prům.}} 0,02 \text{ l/s}$, $Q_{\text{max}} 0,12 \text{ l/s}$, $Q_{\text{max}} 45 \text{ m}^3/\text{měs}$, $Q_{\text{max}} 500 \text{ m}^3/\text{rok}$. Dále jsou uvedeny ve smyslu § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 61/2003 Sb. emisní limity BSK_5 , $CHSK_{cr}$, NL, a jejich hodnoty „p“ (mg/l), „m“ (mg/l) a roční bilance (t/rok). Vypouštění je povoleno na 10 let při 365 dnech v roce, ve kterých se vypouští. Druh vypouštěných vod je uveden splaškové předčištěné v septicích a DČOV, druh recipientu je vodní tok, souvisejícím vodním díle je označena stoková síť. Z uvedené části výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že bylo povolení ve smyslu § 9 odst. 1 vodního zákona vydáno na časově omezenou dobu 10 let, když nebyly shledány podmínky, jak bylo výše uvedeno, povolení omezit na dobu 4 let. Ve smyslu citovaného ustanovení je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uveden účel, rozsah a stanoveny podmínky a povinnosti související s vydáním tohoto povolení:

„1. Kontrola jakosti vypouštěných odpadních vod bude prováděna minimálně 2x ročně v intervalu 6 měsíců z laboratorních rozborů dvouhodinových směsných vzorků získaných sléváním 8 dílčích vzorků stejného objemu v intervalu 15 minut z volné kanalizační výusti kanalizace pro veřejnou potřebu VKV 1 a VKV 2 v ukazatelích BSK_5 , $CHSK_{cr}$ a NL.

2. Ve stejné četnosti 2x ročně v intervalu 6 měsíců bude zároveň prováděno měření množství vypouštěných odpadních vod z VKV 1 a VKV 2. Vzhledem k tomu, že u jednotlivých VKV není osazeno měrné zařízení pro odečet okamžitého průtoku odpadních vod, bude množství vypouštěných odpadních vod stanoveno teoretickým výpočtem.

3. Jedenkrát ročně, vždy do konce února následujícího roku, budou výsledky rozborů vzorků odpadních vod za uplynulý rok spolu s vyhodnocením kvality a množství odpadních vod předávány zdejšímu vodoprávnímu úřadu.

4. *Měření jakosti vypouštěných odpadních vod do vod povrchových bude zajišťováno oprávněnou laboratoří.*
5. *Rozbor sledovaných ukazatelů bude proveden podle analytických metod schválených pro stanovení ukazatelů znečištění v akreditované laboratoři.*
6. *Bude zpracován kanalizační řád kanalizace pro veřejnou potřebu ve smyslu stanovených emisních limitů a předložen vodoprávnímu úřadu ke schválení do 3 měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*

To znamená, že prvostupňový správní orgán stanovil ve výroku rozhodnutí podle § 3 odst. 2 písm. c) – f) nařízení vlády č. 61/2003 Sb.: c) *způsob, četnost, typ a místo odběrů vzorků vypouštěných odpadních vod a místo měření jejich objemu na výpusti, popřípadě i na přítoku do čistírny odpadních vod, d) způsob provádění rozborů vypouštěných odpadních vod podle jednotlivých ukazatelů znečištění uvedených v povolení k vypouštění odpadních vod podle příslušné technické normy; není-li příslušná technická norma vydána, stanoví způsob rozboru vodoprávní úřad individuálně na základě dostupných podkladů, e) způsob vyhodnocení výsledků rozborů jednotlivých ukazatelů znečištění a výsledků měření a stanovení objemu vypouštěných odpadních vod a zjištěného množství vypouštěných znečišťujících látek pro účely evidence a kontroly, f) způsob, formu, četnost a termín předávání výsledků měření vodoprávnímu úřadu podle přílohy č. 6 k tomuto nařízení.* Četnost prováděných rozborů a typ vzorku byly stanoveny, jak bylo již uvedeno, v souladu s přílohou č. 4 k nařízení vlády č. 61/2003 Sb. (tj. dvouhodinový směsný vzorek získaný sléváním 8 dílčích vzorků stejného objemu v intervalu 15 minut a četnost je stanovena dle kategorie zdrojů znečištění do 50 EO). Podmínka 6. ukládající povinnost zpracování kanalizačního řádu byla žadateli uložena z důvodu změny emisních limitů oproti původnímu rozhodnutí a vychází z § 25 vyhlášky č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), podle něhož je vlastník kanalizace povinen změnit nebo doplnit kanalizační řád, změní-li se podmínky, za kterých byl schválen. K uvedené rekapitulaci výroku prvostupňového rozhodnutí soud uvádí, že bylo při rozhodování o žádosti žalobce ze dne 15.12.2012 postupováno v souladu s citovanými ustanoveními vodního zákona a nařízení vlády č. 61/2003 Sb. a těmito ustanoveními byl výrok řádně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu odůvodněn. Není proto důvodné obecné tvrzení žalobce o tom, že je prvostupňové rozhodnutí nevykonatelné pro nemožnost splnění podmínek a povinností v něm uváděných, neboť tyto vychází z příslušných výše uvedených právních předpisů.

29. Při posouzení důvodnosti konkrétní námitky týkající se přístupu k VKV 1 při odebrání vzorků (viz podmínka 1) vycházel soud z ustanovení § 92 vodního zákona nazvaného Rozbory a kontrola znečištění odpadních vod, kde je v odst. 1 stanoveno, že *pro účely kontroly správnosti sledování znečištění odpadních vod mohou provádět rozborů jen oprávněné laboratoře pověřené Ministerstvem životního prostředí (dále jen "kontrolní laboratoř").* V odst. 2 je pak stanoveno, že *kontrolu správnosti sledování a měření objemu vypouštěných odpadních vod mohou zajišťovat jen odborně způsobilé osoby oprávněné k podnikání pověřené Ministerstvem životního prostředí (dále jen "měřicí skupina").* Způsob sledování znečištění odpadních vod, měření objemu vypouštěných odpadních vod, požadavky na způsobilost oprávněných laboratoří, kontrolních laboratoří a měřicích skupin k provádění rozborů ke zjištění koncentrace znečišťujících látek v odpadních vodách a pro kontrolu správnosti měření objemu vypouštěných odpadních vod pro účely tohoto zákona stanoví

*Ministerstvo životního prostředí vyhláškou. Ministerstvo životního prostředí pravidelně zveřejňuje ve svém Věstníku seznam oprávněných laboratoří, kontrolních laboratoří a měřicích skupin. Pro bezproblémový odběr vzorků odpadních vod je pak rozhodné ustanovení § 7 zákona o vodovodech a kanalizacích, na které v souvislosti s toutéž odvolací námitkou odkazuje žalovaný. Uvedené ustanovení je nazváno Práva a povinnosti stavebníka, vlastníka a provozovatele při výstavbě, údržbě a provozování vodovodu nebo kanalizace a v jeho odst. 1 je stanoveno, že *vlastník vodovodu nebo kanalizace je oprávněn za účelem kontroly, údržby nebo stavební úpravy vodovodu nebo kanalizace vstupovat a vjíždět na příjezdné, průjezdné a vodovodem nebo kanalizací přímo dotčené cizí pozemky, a to způsobem, který co nejméně zatěžuje vlastníky těchto nemovitostí. Stejně oprávnění má i provozovatel za účelem plnění povinností spojených s provozováním vodovodu nebo kanalizace.* Podle odst. 2 stavebník a vlastník vodovodu nebo kanalizace mají právo *umísťovat na cizí pozemek nebo stavbu tabulky vyznačující polohu vodovodu nebo kanalizace.* Podstatný pak je odst. 3 tohoto ustanovení, podle něhož *vznikne-li spor o rozsah oprávnění vyplývajících z odstavců 1 a 2, rozhoduje o tomto sporu příslušný vodoprávní úřad.* Pro pochybnosti vyjádřené žalobcem je podstatný odst. 4 tohoto ustanovení, kde je uvedeno, že *práva podle odstavců 1 a 2 musí být vykonávána tak, aby bylo co nejméně zasahováno do práv vlastníků pozemků a staveb. Za tímto účelem je oprávněná osoba zejména povinna svůj vstup na cizí pozemek nebo stavbu jejímu vlastníku předem oznámit a po skončení prací pozemek nebo stavbu uvést do předchozího stavu, pokud se s vlastníkem nedohodne jinak. Výkon tohoto práva musí být prováděn též tak, aby co nejméně omezoval osoby užívající pozemek nebo stavbu na základě smlouvy s vlastníkem pozemku nebo stavby a další osoby, které ji užívají s jeho souhlasem.* Na základě uvedeného ustanovení je vlastník kanalizace za účelem kontroly kanalizace a provozovatel za účelem plnění povinností spojených s provozováním kanalizace vstup na cizí pozemek předem oznámit jeho vlastníkově, popř. dohodnout i manipulaci na vodním díle, pokud je to pro zajištění odběru nutné (obdobně viz žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí). Soud k tomu dodává, že i v daném případě bude záležet na domluvě s žalobcem jako vlastníkem rybníka, do něhož ústí VKV 1 pod hladinou, jak bude odběr vzorků probíhat, pokud bude k jeho odběru nutná manipulace s tímto vodním dílem ve vlastnictví žalobce. Není proto správné tvrzení žalobce, že podmínka č. 1 stanovená v prvostupňovém rozhodnutí je nevykonatelná.*

30. **Čtvrtá žalobní námitka** se týkala žalobcem navrhovaného způsobu řešení věci tak, aby nedocházelo ke kontaminaci jeho rybníka a k následným škodám. Při posouzení důvodnosti této žalobní námítky je nutno vycházet z obsahu žádosti žadatele, Města Nalžovské Hory, kterou bylo dané vodoprávní řízení ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno. Žádostí bylo žádáno o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, podle něhož *povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních.* V kolonce „Údaje o místě vypouštění odpadních vod do vod povrchových“ je uveden název obce Nalžovské Hory – Těchonice, katastrální území Těchonice, a parcelní číslo pozemku podle katastru nemovitostí je uvedeno pro VKV 1 p.č. 92 a pro VKV 2 p.č. 89. Dle výpisu z katastru nemovitostí vedeného Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj, Katastrálním pracovištěm Klatovy, založeného ve správním spise je vlastníkem pozemku p.č. 92 žalobce a jedná se o parcelu zapsanou na LV č. 168 o výměře 12784 m², způsob využití rybník, druh pozemku vodní plocha. V žádosti je

rovněž uvedeno orientační určení polohy (souřadnice X, Y určené v souřadnicovém systému S-JTSK) a pro VKV 1 (nacházející se na pozemku p.č. 92 – rybník, ve vlastnictví žalobce) jsou uvedeny souřadnice X = -1113347 a Y = -814906. Uveden je název vodního toku Hájovský potok.

31. O takto formulované žádosti bylo prvostupňovým správním orgánem rozhodováno. To znamená, že bylo žádostí žádáno o povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových, pokud jde o žalobce, z výpusti VKV 1 vyústějící do Hořejšího rybníka, který je ve vlastnictví žalobce. V rámci rozhodování o takto formulované žádosti proto nebyl prvostupňový správní orgán ani následně žalovaný jako odvolací správní orgán oprávněni měnit obsah žádosti (nejednalo se o řízení zahájené ve smyslu § 46 správního řádu z moci úřední) a z průběhu daného vodoprávního řízení a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, že se nejednalo o žádost ve smyslu § 45 odst. 3 zjevně právně nepřipustnou, kterou by správní orgán neprojednával a řízení o ní by podle § 66 správního řádu zastavil. Jednalo se o žádost, o které prvostupňový správní orgán ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl. Není proto důvodnou žalobní námitka soudem označená jako čtvrtá, kterou žalobce navrhoval, a to již v rámci správního řízení, jiné řešení vypouštění odpadních vod z obce Těchonice do vod povrchových, a to rekonstrukci zanesené kanalizace ústící pod silnicí na hrázi rybníka, kterou by byly odpadní vody svedeny do Hájovského potoka pod hráz Hořejšího rybníka. Žalobcem takto navrhované řešení vypouštění odpadních vod z obce Těchonice nebylo předmětem daného vodoprávního řízení, proto o tomto způsobu vypouštění odpadních vod do vod povrchových nemohlo být prvostupňovým správním orgánem v daném vodoprávním řízení rozhodováno. Jak správně vedl ve správním řízení již žalovaný, je žalobcem navrhovaný způsob vypouštění odpadních vod do vod povrchových otázkou jednání mezi žalobcem a městem Nalžovské Hory. Čtvrtá žalobní námitka proto není důvodná.

32. **Pátou žalobní námitkou** žalobce požadoval, aby soud přezkoumal, zda v prvostupňovém správním řízení nebyly důvody podjatosti Ing. V. K tomu soud uvádí, že je ve správním spise založeno usnesení vydané tajemnicí Městského úřadu Horažďovice dne 26.2.2014 pod čj. MH/01906/14, kterým bylo rozhodnuto, že Ing. J.V., vedoucí Odboru životního prostředí Městského úřadu Horažďovice v postavení oprávněné úřední osoby není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o povolení k nakládání s vodami – k vypouštění odpadních vod z volných kanalizačních výústí z kanalizace pro veřejnou potřebu obce Nalžovské Hory do vod povrchových v obci Nalžovské Hory, v k.ú. Těchonice, vedené pod spisovou značkou MH/14675/2012. Námitka podjatosti byla dle odůvodnění tohoto rozhodnutí podána L.K. s tím, že správní řízení je vedeno účelově, ve prospěch města Nalžovské Hory, nebo je vedeno nekompetentní osobou. O námitce podjatosti bylo rozhodováno podle § 14 odst. 1 správního řádu, podle něhož *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.* Při rozhodování bylo tajemnicí městského úřadu správně vycházeno z výkladu pojmu podjatost, kterou je poměr účastníka k věci, která je předmětem řízení, a to takový, že je sám účastníkem řízení, svědkem nebo znalcem, či má na vyřízení věci přímý majetkový nebo osobní zájem nebo má k účastníkům řízení či jejich zástupcům poměr příbuzenský nebo jinak blízký.

Takový poměr Ing. V. k účastníkům či projednávané věci tajemnice městského úřadu nezjistila, nezjistila ani případnou existenci i jen pouhé důvodné pochybnosti o její nepodjatosti. Námitku posoudila tajemnice i podle jejího obsahu a konstatovala, že tato je převážně zpochybněním věcné správnosti postupu dotčené úřednice, a nikoli jejího osobního poměru k věci, přičemž obrana proti případným věcným či procesním vadám v postupu úřednice a úřadu pak spadá do oblasti řízení o opravných prostředcích proti rozhodnutí samotnému, a nikoli do oblasti posuzování podjatosti. Dále tajemnice vycházela ze stanoviska žalovaného čj. ŽP/13139/13, který k námitce týkající se určení jiné oprávněné úřední osoby sdělil, že v dané situaci nejsou splněny zákonné podmínky a k zajištění správnosti a objektivního posouzení výsledku správního řízení slouží odvolací řízení.

33. O odvolání proti uvedenému rozhodnutí tajemnice Městského úřadu Horažďovice rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 20.5.2014, čj. ŽP/3944/14, kterým odvolání L.K., zastoupeného žalobcem, zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. V odvolání bylo namítáno, že tajemnice městského úřadu nezohlednila v souvislosti s podjatostí procesní postup Ing. V. ve správním řízení, na jehož nekompetentnost upozorňoval a žalovanému jsou známa z dřívějších odvolacích řízení. Z rekapitulace uvedené v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že odvolatel písemností ze dne 22.1.2014 požádal vedení Městského úřadu Horažďovice o určení jiné úřední osoby s odůvodněním, že je správní řízení vedeno účelově ve prospěch města Nalžovské Hory, nebo je vedeno nekompetentní osobou. Žalovaný se ztotožnil se závěrem tajemnice městského úřadu s tím, že odvolatel neuvedl konkrétní pozitivní či negativní poměr Ing. V. k věci, účastníkům řízení nebo zájmu na výsledku řízení, pro který by bylo možné pochybovat o její nepodjatosti. Námitku týkající se procesních vad daného správního řízení označil žalovaný jako námitku patřící do odvolání proti rozhodnutí ve věci, které je nutno posuzovat v souladu s § 82 správního řádu v rámci řízení o případném odvolání proti rozhodnutí ve věci. Žalovaný uzavřel, že je vždy třeba prošetřit konkrétní poměr k projednávané věci (konkrétní zájem na výsledku řízení) nebo účastníkovi řízení (pozitivní či negativní), pro který lze pochybovat o nepodjatosti konkrétní úřední osoby. V daném případě Městský úřad Horažďovice existenci důvodné pochybnosti o podjatosti Ing. V. neshledal a odvolatel ani v odvolání takové skutečnosti neuvádí. K požadavku odvolatele na určení jiného správního orgánu k projednání a rozhodnutí v tomto správním řízení žalovaný uvedl, že neshledal zákonné podmínky dané ustanovením § 131 odst. 2 správního řádu pro pověření jiného správního orgánu k provedení správního řízení včetně vydání rozhodnutí v uvedené věci.

34. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že námitka podjatosti nesouvisela ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu s konkrétními tvrzeními toho, kdo ji vznesl, nebylo jí namítáno, že má Ing. V. poměr k projednávané věci a jaký, že má vztah k účastníkům daného řízení a jaký, proto nebyl dán důvod předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Namítána byla procesní pochybení, kterých se měla dopustit v daném správním řízení. Procesní pochybení ve správním řízení mohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí vydaného ve věci samé, v daném případě však byla odstraněna žalovaným, který pro taková pochybení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí ze dne 17.9.2014 zrušil. V souvislosti s nyní napadeným prvostupňovým rozhodnutím ze dne 17.9.2014 však taková

pochybení namítána nejsou a žalovaným nebyly ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu shledány vady řízení, o nichž by měl důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost. Podle obsahu uplatněné námítky podjatosti nemohla být Ing. V. v prvostupňovém správním řízení při rozhodování o žádosti ze dne 15.12.2012 jakkoli podjatá. Námitce podjatosti nemohlo být proto vyhověno a v prvostupňovém řízení ve věci nerozhodovala podjatá úřední osoba.

35. Žalobce v rámci této žalobní námítky tvrdí, že podjatost úřední osoby byla jedním z důvodů, proč žádal, aby byla podle § 131 správního řádu provedena změna příslušnosti správního orgánu, a jako další důvod uvedl, že jsou předmětem řízení otázky, které jsou neobvyklé a podle názoru žalobce obtížné, se kterými se prvostupňový správní orgán nebyl schopen vypořádat, proto měla být příslušnost v řízení přenesena na žalovaného, aby byla zajištěna zákonnost a správnost rozhodnutí. Podle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu *nadřízený správní orgán může na podnět příslušného správního orgánu nebo na požádání účastníka věc usnesením převzít místo podřízeného správního orgánu a rozhodnout jako správní orgán nižšího stupně a) týká-li se řízení otázek, které lze vzhledem k jejich výjimečné obtížnosti nebo neobvyklosti řešit jen s použitím mimořádných odborných znalostí, b) jde-li o řízení s velkým počtem účastníků (§ 144), nebo c) u věci, u níž lze mít důvodně za to, že výrazně ovlivní právní poměry účastníků ve správních obvodech více podřízených správních orgánů.* Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal naplnění některé z podmínek uvedených v citovaném ustanovení, proto dle jeho názoru nebyl důvod k žalobcem navrhované atrakci ve správním řízení. Soud se s tímto závěrem žalovaného zcela ztotožňuje a uvádí, že řízení o žádosti o vypouštění odpadních vod do vod povrchových z volných kanalizačních výústí z kanalizace pro veřejnou potřebu vedené podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona je řízením upraveným zcela srozumitelně ve vodním zákoně, jak je výše uvedeno, a je na správním orgánu, aby posoudil splnění podmínek v příslušných ustanoveních vodního zákona uvedených a rozhodl o vyhovění žádosti při jejich splnění či o jejím zamítnutí při nesplnění těchto podmínek. Ani při předchozích procesních pochybeních prvostupňového správního orgánu nelze řízení hodnotit jako výjimečně obtížné nebo neobvyklé, které lze řešit jen za použití mimořádných odborných znalostí. Nejednalo se ani o řízení s velkým počtem účastníků ani o věc přesahující rámec daného správního obvodu. Dle názoru soudu proto ani z důvodu namítané podjatosti úřední osoby, která nebyla prokázána, ani z důvodů stanovených v § 131 odst. 1 správního řádu nebyl důvod, aby rozhodnutí ve věci žádosti ze dne 15.12.2012 převzal žalovaný.

36. Nedůvodnou soud shledal také **šestou žalobní námítku**, ve které žalobce tvrdil vznik nemalé škody na svém majetku vypouštěním odpadních vod do rybníka v jeho vlastnictví. Shodně s žalovaným soud konstatuje, že vydáním povolení podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona není dotčena odpovědnost za případnou škodu způsobenou žalobci vypouštěním odpadních vod do rybníka v jeho vlastnictví. Žalobcem je dále namítáno, že v Těchonicích není žádná čistička odpadních vod a v podstatě neexistuje kontrola, jaké odpadní vody jsou vypouštěny do kanalizace. Soud se neshoduje s žalobcem, který v té souvislosti namítá, že práva a povinnosti stanovená v prvostupňovém rozhodnutí nepovažuje za dostatečnou záruku, že nebude docházet ke kontaminaci rybníka ve vlastnictví žalobce, a že tato práva a povinnosti nemůže žadatel vykonávat bez součinnosti s žalobcem. Žalovaný k tomu zcela správně uvedl, že „*městský úřad nemůže v povolení k vypouštění odpadních vod z kanalizace*

obce stanovovat povinnost kontroly žump a septiků ve vlastnictví jiných osob, které nejsou účastníky řízení. To není možné ani v případě, že by účastníky byli, jelikož to není předmětem vedeného řízení a městský úřad je vázán rozsahem projednávané žádosti. Městský úřad může dle zákona o vodách kontrolovat pouze stavby vodních děl, (septiků) která byla jako vodní díla povolena. Z charakteru stavby žumpy je zřejmé, že musí být nepropustná a musí být pravidelně vyvážena. Stavba žumpy není vodním dílem, ale obecnou stavbou a technický stav žump (kontrolu, zda splňují stavební požadavky na žumpy) jsou příslušné kontrolovat obecné stavební úřady. Žumpy nejsou čistícím zařízením a nesmí být na kanalizaci pro veřejnou potřebu napojeny. V souladu s ust. § 8 odst. 6 je vlastník kanalizace povinen uzavřít písemnou smlouvu o odvádění odpadních vod s odběratelem, která musí mít náležitosti dle ust. § 8 odst. 17 zákona o vodovodech a kanalizacích (mimo jiné musí obsahovat i limity znečištění). S ohledem na nutnost dodržování limitů jakosti v kontrolním profilu VKV je zejména v zájmu vlastníka a provozovatele kanalizace důsledná kontrola napojených objektů do jeho kanalizace a kontrola limitů znečištění z těchto objektu vypouštěných odpadních vod“. Soud k tomu uvádí, že podmínky a povinnosti uvedené ve výroku prvostupňového rozhodnutí (viz výše) odrážejí konkrétní ustanovení vodního zákona a nařízení vlády č. 61/2003 Sb. Jedná se o zákonný rámec stanovený pro vlastníky a provozovatele dané kanalizace, aby mohli vykonávat právo spočívající ve vypouštění odpadních vod do vod povrchových. V souvislosti s kontrolou kvality odpadních vod je nutno poukázat i na ustanovení § 110 vodního zákona nazvané Vodoprávní dozor vodoprávních úřadů, podle něhož (1) Vodoprávní úřady kontrolují dodržování ustanovení vodního zákona a předpisů podle něj vydaných a v rozsahu své působnosti ukládají opatření k odstranění zjištěných závad. (2) Vodoprávní úřady jsou povinny v rozsahu své působnosti kontrolovat, zda jsou dodržována jimi vydaná rozhodnutí a opatření obecné povahy. (3) Vodoprávní úřady si mohou při provádění vodoprávního dozoru vyžádat spolupráci odborných subjektů, subjektů sledujících jakost a zdravotní nezávadnost vod, orgánů ochrany přírody, sdružení občanů působících na úsecích ochrany životního prostředí, rybářství, popřípadě dalších orgánů. (4) Obecní úřady obcí s rozšířenou působností a krajské úřady jako součást vodoprávního dozoru provádějí dozor nad vodními díly, jejichž stav by mohl ohrozit bezpečnost osob nebo majetku. Přitom zejména kontrolují, jak vlastníci nebo uživatelé těchto staveb na nich zajišťují technickobezpečnostní dohled a jak provádějí potřebná opatření k jejich bezpečnosti. Kontrola jakosti odpadních vod tak je upravena nejen v souvislosti s povolením jejich vypouštění do vod povrchových, jak již bylo uvedeno, ale jsou ji oprávněny provádět i vodoprávní úřady a ve smyslu § 104 odst. 1 vodního zákona i Česká inspekce životního prostředí, což je dle názoru soudu dostatečnou zárukou kontroly jakosti odpadních vod vypouštěných z VKV 1 do rybníka ve vlastnictví žalobce.

Závěr

37. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

38. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

39. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení výslovně žádnou povinnost neuložil, proto jí nebyla náhrada nákladů tohoto řízení přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 29. února 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová